

Angie Oravcová

ZMIJA

MARENČIN PT

zmija

ANGIE ORAVCOVÁ

zmija

MARENČIN PT

© Angie Oravcová, 2016
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2016
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2016
Design © Marta Blehová, 2016
Jazyková úprava Sylvia Sachs
562. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-800-2 (brož.)
ISBN 978-80-8114-800-2 (ePub)
ISBN 978-80-8114-800-2 (PDF)

Rozbitá noc

Mobil už vyzváňal tretiu desaťminútovku. Dožúvala prebdenú noc a bez toho, aby otvorila oči, ho vypína. – Kašlem na to. Dnes nežijem. Chcela som v noci zdochnúť, no zlé mocnosti ma nevyslyšali. V duchu si zbieram nočné žalospěvy a prosby na adresu všetkých božstiev. Trpký smiech mi precvičí pokrčené líce. Naivná a hlúpa. Ako som si vôbec mohla myslieť, že mi bude lepšie? Že si to vyspím z hlavy a ráno bude dokonalé?

Otočí sa na druhú stranu. Drgne ju svetlo, ktoré sa drzo ťahá z okna. Pre jej oči je nepríjemne drapľavé. Ako drôtenka. Rovnako ako ten pojebaný život. Je polepená slinami. Chcela plakať, no slzy sú asi tiež na prídel, lebo už dávno vyschli. Možno by mala zájsť k očnému a poprosiť o spojzdenie slzných kanálov. Pomaly otvára oči, plné čiernych hovienok v kútikoch. – To mám za to, že sa mi nechce večer odlíčiť a potom sa mi tie chumáče čierneho bahna usadia v jarkoch ako zvratky. Oči ich nechcú. Oni vôbec nechcú mejkap a špatenie. Chcú len dobre vidieť.

V ústach má stoku. Horší sa prieskumom jazyka po zubnej sklovine. Je drsná, s kúskami orieškov v každej škáre medzier. Je dokonalou hostiteľkou nevkusy a špiny. Skurvená depka.

Alkohol je sviňa a hotentot. Posadí sa na posteli a snaží sa uchopiť hranicu, ktorú včera prekročila. Hľadá sa. Cudzia izba hospodári s jej kúskami identity. Na stolíku dve prázdne fľaše od vína, pokrčená škatuľka cigariet a lieky na spanie. Hospitalizovala sa do izby, ktorá kričala lacnotou a hystériou. Okolie priestoru hyzdil bordel. Je šaty boli všade, rozlietané ako pľuvance. Nikdy nespí nahá. Iba ak... Pokrčí plec. Je to jedno. Okno v hlave sa pomaly otvára a ona v ňom registruje nadržaný ksicht mladého taxikára. Dala mu, tak si vzal. Vlastne bola spokojná. Hlavne, že žije. Lepšie je si zasexovať, ako rezať žily. Odkryje perinu a letmo pozrie na svoje nahé, rozobraté telo. Na pupku sa škerí vysušená mapa ejakulátu. Dvihne sa jej žalúdok a príde jej to tragicky vtipné. Ostriekaná až po hlavu. Aspoň on si užil. Škoda, že si nepamätala detaily svojej premiéry. Ten okamih, keď doplávala až sem, do konečného stavu obvyčajnej šlapky. Vlastne ani to nie, veď to bolo zadarmo. Potáca sa po izbe a hľadá kabelku. Našla ju. Bola hodená pod stôl, s vyvráteným obsahom. Peňaženka, rovnako ako ona, mala všetky svoje nožné priehradky naširoko otvorené, akoby ju tiež ktosi lascívne pretiahol. Peniaze boli fuč. Aj tie drobné. Hajzel! Aspoňže sa neulakomil na doklady. To bola teda drahá jebačka. Čo už? Ktosi začal klopať na dvere. Najprv opatrne, potom hrubo a horlivo ako hasič. – Áno? – zachrapčala

– Pani... prepáčte, ale je desať hodín. Máte

uvoľniť izbu, – škriekala ženská za dverami. – Veď už idem. Dám si sprchu a o pol hodiny som dolu, – odvrkla žene pochodujúcej za dverami. Zreteľne počuje jej hundranie, prerývané fajčiarskym kašľom.

Kúpeľňa si pamätala všeličo. Prevraty i roky. Podobala sa na smiešnu karikatúru internátnej kúpeľne. – Chcem len vodu. Akúkoľvek. Len nech tečie. Minúty pod letnou sprškou ju znovu uvrhli do letargie. Do ničoty. Zubami odtrhla rožtek malého vrecúška so sprchovacím gélom. Pekne voňal. Zmyla zo seba všetky karpiny, svoje i cudzie. Voda ju ostreľovala ako kašuša, meniac sa na stále chladnejšiu. Cítila svoju vagínu. Priestory rozkoše boli navreté a citlivé, akoby celú noc sedela u gynekológa na koze a on si skúšal nástroje. Začala sa smiať. Komunikáčne so svojím smútkom. Komfort svojej morálnej dokonalosti v priebehu jedinej noci vyšukala z hlavy. Keď jej navrela husia koža už aj na ušných lalôčikoch, zastavila chladný prúd. Uterák bol absolútne nesavý. Klzal po nej ako ruky do-tieravca, lenivý na cicanie. Došlo jej, že nemá hrebeň a kučery sa do hodiny vzbúria tak, že sa nezmesť do výťahu. – Kašľem na to. Snažila sa ich trochu vyutierať a narýchlo si opláchnuť páchnuce ústa. Do zrkadla sa díva neprítomne. Ešte sa hanbí. Nevedela, čo na to všetko vravia jej oči. Bojí sa stretnutia so svojím pohľadom. Triezvym. Za desať ďalších minút na seba nahá-

dže svoje veci. Majú mečbalový outfit. Ako kra-
ve z pyskov. Vyšla z izby do chodby plnej tmy.
Jediné stropné svietidlo dopĺňala vyškerená tvár
tučnej upratovačky. Najradšej by jej handrou
uvalila cez papuľu. Maxima culpa...

S novou menovkou vstúpila do nedeľnej uli-
ce. Privítali ju kostolné zvony a spiaca mecha-
nika pred domom. Pamäť sa lenivo vracala. Sú
to zmiešané pocity. Je úplne iná. Niečo sa do nej
implantovalo, možno votrelec, a teraz koná pod-
ľa jeho vôle. Ani to nebolelo.

Hrmot električky ju dokonale uspával. Ako
všetkých zhýralcov. Je takmer poloprázdna. Polo-
vica mesta spí a tá druhá sa modlí. Tí medzi
polkami robia neštandardné činnosti. Stále si
nezapla mobil. Vitrína obločného skla jej núkala
utekajúce ulice zaplavené slnkom. Rozmýšľa, kde
zaparkovala svoje auto. Možno ho nájde pred
ambulanciou. Vždy, keď stonala, bola jej prís-
tacom. Práve minuli vinohrady a vzdialený dotyk
vidieka štiepil fajnové pocity, ktoré pila po dúš-
koch ako chutnú kávu.

Zastávka zívala prázdnotou. Len nejaký bez-
domovec chrápal schúlený na lavičke ohloda-
nej časom. Štipendisti ulíc majú svoje rituály.
Sú slobodní. Premkla ju chuť ľahnúť si k nemu
a vdychovať tú voľnosť. K ambulancii to mala
ešte tak dvesto metrov. Do kopca. Tie neznáša-
la. Všade chodievala autom. Zlenivela. V nedeľu

ľudia štrajkujú a ulice sú prázdne. Majú nútené prázdniny. Vegetujú, teda väčšina. Teší ju to. Nepotrebuje ich, vlastne s nimi skončila. Rozviazala pomer s ľuďmi. Má svojich. A už ju zdravia spoza plotov. Pozná ich takmer všetkých. Sú jej pacientmi. Rotvajler Beny sa zadúša hlbokým brechotom. Zasype ju výčitkami. Zastaví pri jeho bránke a núka zmierenie. Cúvne nedôverčivo dozadu a odtiaľ si ju nevraživo prezerá. Bodaj by nie. Zničila mu život. Vykastrovala bez nároku na návrat. No napokon prílezie. Má rád úprimné dotyky. Najmä na záhlaví, tam, kde ho svrbí štica. Zvedavo jej oňucháva ruku a napokon do nej ťarbavo štuchne.

– Á... pani doktorka, – pretrhne ich chvíľku hlas jeho pána. Beny zahanbene skloní hlavu a začne opätovne brechať. Pre efekt. Ich chvíľka skončila.

– A čo vy tu? Pracujete nebodaj aj v nedeľu?
– držiac v rukách vrecko smetí sa vtiera do jej blízkosti. Je to starý úchyl. Beny ho našťastie dôkladne prekrikuje, takže ona sa tvári nahluchlo. Rýchlo sa rozlúči a pokračuje v škrte metrov.

Je tam. Jej auto. Jediný hmotný majetok. Okrem neho nemá nič. Vlastne aj to auto patrí ešte lízingovke. A musí mnoho nemých tvári potrápiť, kým ho splatí. No potrebovala ho. Tereňáčik s veľkým kufrom. Šmátra v kabelke hľadajúc kľúče. Chvíľu jej to trvalo. S úľavou si vydýchne, keď za sebou konečne zatvorí dvere. Bez rozmýšľania sa zvalí na pohovku a vypína...

Nevedela, ako dlho spala. Zobudil ju buchot na vchodové dvere. Bol taký intenzívny, až sa celá miestnosť triasla. – Stela, otvor! Počuješ? Otvor! Ten kretén si dal načas. A možno tu už trieskal v noci.

Príšerne ju bolí hlava. Posadila sa a natiahla ako mačka. Vôbec ju už nedokáže rozhodiť. Nech si búcha. Nech aj dvere vyvalí, hajzel! A potom mu tým skalpelom odfikne vajcia! Ťaží ju nepríjemný pocit a hnev. Nad tou spúšťou, ktorá bola pred včerajškom. Podišla k akváriu, ktoré žblnkoce pokojom. Vládne tam mier. Totálny. Stačí im pravidelný prísun kyslíka a stravy. Tlstý karas otvára papuľku, akoby jej nadával, a krúži tým zlatavým závojom ako tanečnica. Napokon asi kývne žiabrami a ďalej bagruje medzi kamienkami. Každý pocmúľa a vypluje. Vlastné hovienko si ťahá za sebou ako vlajku zdravého trávenia. Krdlík neóniek sa od neho drží skrátka.

– No čo, Alexander? Ty to máš na háku, – láka zlatú ryбку na mrvance sušených rybích vločiek. Reaguje okamžite. Ťarbavo vypláva nahor a hltá, čo príde. Neónky sú nedôverčivejšie a krmia sa tým, čo padá na dno.

– Stela! Chcem ti to vysvetliť! Správaš sa ako decko... Stela! – zreval a zúfalo kopol do dverí. Šťastie, že vypla alarm, inak by pílil uši i nervy. Buchot ustál, no i napriek tomu ho cítila. Vedela, že tam stojí a premýšľa, ako ju vyduriť z brloha. Nepáči sa mu skládka, na ktorú ho definitívne odkopla. Až sem smrdí.

Možno by mu mala otvoriť a ukázať vagínu: – Pretrtkala som celú noc! Konečne ma niekto uspokojil! – alebo niečo podobné by mu mala zlomyselne šplechnúť do tváre. Sotva by to niečo zmenilo. Je zasraný buzerant a pedofil v jednom! Niekto cudzí by sa z toho divadla aj posral smiechom. Určite. Dvaja dospelí ľudia, ktorí stratili rozumy. Ktovie, čo by na pána doktora povedali jeho pacienti. Síce bol len zubárom, no i tak. Mal by si to vyžrať. Konečne odišiel. Jasne počula buchot dvier na aute a zrýchlenie z nuly na sto. Teda podľa technických možností jeho Porsche. Nenávidí ho a všetkých s guľami v gatiach. Aj toho taxikára, čo ju v noci pretiahol. Seba a svoju počestnosť. Teda bývalú. Zaleje si kávu tri v jednom a zapne mobil. Simuluje slabú batériu, no na nepretržité pípanie správ sa zmôže. Nečíta ich. Ešte nemôže.

– Tááák. A stačí. Mám dosť, – mrmle si pre seba, – som v takých sračkách, že ani nemám komu zavolať. To je tá nevýhoda naoko perfektného manželstva – spoloční priatelia. Nuž a dvoch z nich som tiež pristihla pri tých orgiách. Jeden právnik, druhý kriminalista. Pekná zberba! Všetko je odrazu sivočierne a pravdivé. Má tridsať rokov a skurvený život. Jej matka sa upila k smrti a otec jej v štrnástich opitý vliezol do postele, lebo mu ju vraj veľmi pripomínala. Keď ju jeho spomienky začali bolieť medzi nohami, tak ju zmlátil a surovo znásilnil. Nezavreli ho. Tak vysoko zákony nedočiahnu, k exekútorovi.

Dlho nedokázala normálne spať. Do maturity bývala u starkej. Tá však mala svoj život a koston. Potom si začala so spolužiačkou. Rada experimentovala a hrala sa na lesbu. Mala šikovné ruky i jazyk. Ona ju zbavila toho strachu z mužských penisov a odporu. Tak si to z vďačnosti rozdala s jej frajerom. Bolo to dobré. Viac než to. Vzala si ho. Študovali spolu na veterine a sexovali od rána do večera. Do promócií sa rozviedli. Začal s trávou, potom pervitínom a končil koksom. Mal na to. Posledné mesiace chodievala na prednášky zmaľovaná do krvi. Rád si udrél a rád pozeral na detské porno. Keď ho pristihla onanovať pri počítači a videla video, ktoré ho ukájalo, takmer omdlela. Drogy sú svinstvo. Našťastie skončila len pri marihuane. Tú párkrát ochutnala, no klasické cigy chutili viac. Zás bývala u babky. Mladá, bezdetná, s čerstvým doktorátom a ešte čerstvejším rozvodovým papierom nastúpila do praxe na štátnu veterinu. No mala snahu siahnuť po normálnosti. Vyškrtla z hlavy trpkosť a otvorila sa možnostiam.

Spláchnutá

Roba stretla na výstave psov. Bol nádherný, rovnako ako jeho pes Dandy, československý vlk. Ani sa nemusela snažiť o lásku. Zamilovala sa do oboch. Vždy bola sentimentálna, keď videla muža so psom či dieťaťom.

Nezačali sexom, ale nezvyčajným rande v jeho zubárskom kresle. Bezbolestne, s protekciou

jej opravil inventár úst a nakoniec, ako bonus, si svoju prácu skontroloval jazykom. Konečne normálne randila a chňapla po láske. Zamilovala sa po uši, ba ešte viac. Popoluška našla svojho princa. A nie hocijakého. Ulovila poriadneho samca. Perfektný muž z normálnej rodiny. Jeho matka bola detskou lekárkou a otec mal úspešnú stavebnú firmu. Robo mal mladšiu sestru, Janu. Študovala žurnalistiku a mala geniálnu myseľ. Rodinný seriál mohol začať.

Robo mal vlastný byt v centre, priamo nad svojou ambulanciou. Po svadbe teda prišla do hotového. Mohlo jej v tej gebuli doľúknuť, prečo toľká náhlivosť. Prečo ju jeho skvelá rodina tak rýchlo a bez okolkov prijala. Bola predsa nula. Bez majetku, rodiny, bez spoločenskej úrovne a už rozvedená. Utvorila si ideu, že bola odmenená Bohom. Že nastal čas splatenia úrokov z tej špiny a dôkladne sa umyť. Bola len v klamných úvodzovkách.

Prvé roky ich manželstva boli neobyčajne krásne. Zbierala si okamihy, ktoré často sfilmovali romantickí režiséri, aby znežňovali ľudstvo. Natierali dav na chlieb. Róbert jej našiel budovu, v ktorej zariadil krásnu ambulanciu. Neplatila ani nájom, keďže patrila jeho rodine. Mohla sa uvoľnene, bez zátky v riti venovať svojim nemým láskam. Prijímala jeho hmotné dary i pocity, nevyčítajúc si ničovaté nič. Milovala ho a okrem neho neexistoval žiaden iný. Bol nežný a pozorný, kultivovaný a nesmierne šarmantný.

Občas to prehánala so žiarlivosťou. Bol to muž s dokonalým úvodom. Utvrdzoval ju v tom, že sex sa dá milovať, nie šukať. Učil ju degustovať vlastné i jeho telo, prijímať i dávať a chcieť, nie musieť. Sexuálny život utužovali kamasutrou a experimentmi, ktorých sa iní boja. Ustlal jej na území, kde rastú ovocné sady zákazov. Naučil všetkému, čo vydatá žena ani nepotrebuje, čo by nemala vedieť, lebo potom odbočuje z kontextu obyczajnej ženy. Ako k tomu prídu milienky? Tie, ktoré má muž na svoje dobíjania si ega? Urobil ešte horšie veci. Vrtal sa jej do hlavy a cucal z nej všetko dovtedy nevypovedané svinstvo. Normálne načúval. Každý ústrižok jej ujmy trávil s pokojom a spláchnutím do „aj takých skúseností“. Nezabilo, posilnilo. A hotovo. Úplne ju zmagoril. Prestala byť obozretná. Verila mu.

Okrem spoločných známych, ktorí ju len akceptovali ako jeho manželku, nepoznala nikoho. Postačili zvieratá, ktoré nikdy neklamú a nepredstierajú. Držala sa ich filozofie. Teda žiadnej. Len pud a zmysly. Prežila dni plné tyrkysu, piesku a vášne. Jednu veľkú párty v ružovej cukrovej vate. Chcela ho potešiť, a tak jej neprišlo čudné, že má čoraz častejšie požiadavky na análny sex. Jej zadnica bola v obehu. Tie isté opičinky chcel aj od nej. Mala ho uspokojovať vibrátorom, podeliť sa s ním o všetko. Milovala ho ešte viac. Pasovala ho za boha sexu. Ich spálňa by konkurovala každému bordelu. Nuž, športovali v dobrej kondícii zamilovaných. Je ale žena a tá nemá

nikdy dosť. A ak aj hej, stále má kam posunúť hranice. Túžila po dieťati. Mali všetko a jej už klopkal čas na maternicu. Ako tridsaťjedenročná už štopkala materské pudy. Šteniatka a mačiatka, iné mláďatá ju začali stresovať.

Aj žena je samica, i ona sa hára a chce! Keď mu to povedala, takmer ju pohľadom zabil. Po prvýkrát v jeho očiach uvidela prízemnú zlosť a strach.

– Ja nechcem deti. Je nám takto dobre, – zabil ju odpoveďou. No zmenil sa. Vlastne iba vzdialil. A už sa nevrátil.

Raz mesačne chodieval víkendovať na chatu pri jazere. Bola to čisto mužská akcia. Rybárčili a chlástali, každý po svojom. To bola jeho parketa. No po jej túžobnom, slovnom prehrešku sa z jednej akcie v mesiaci stávali pravidelné víkendové výjazdy. Ako inak, začala sa trýzniť výčitkami a tak pekne posliepkovo sa obviňovať. Zo špendlíka sa vyklul hrdzavý klinec, nadobro zarytý v hlave. Triezvela každým dňom a dožadovala sa nápravy. Tá náhla brzda sa jej vôbec nepáčila. Snažila sa špehovať u Marty, Jany i Lucie. Boli to manželky Robových partákov. Musela absolvovať pár sedení v solárku, na kozmetike, načúvať nadržaným debatám v nóbl kluboch, aby dospela k nijakému záveru. Ony nešpekulovali, užívali si neprítomnosť svojich samcov a oddávali sa horolezeckým aktivitám. Zdolávali kopce nezmyslov. Aspoň pre ňu. Ony

vlastne svojich chlapov vôbec nepoznali. Načo si špiniť ruky?

Náhoda je blbec. Ich sexuálne aktivity sa zmenili len na občasné. Vyhýbal sa jej. Keď už sa i prekonal, nezabudol zo seba vyplúť:

– Dúfam, že berieš antikoncepciu, – no a potom sexuj! Nechápala, načo jej ukázal prst a potom vzal celú ruku.

– Idiot! Veď som jeho žena! Mám právo! Právo? A na čo? Kam sme posunuli naše manželstvo?

Blúdila v myšlienkach celé dni a umárala sa sebaľútosťou i sklamaním. Uvedomila si, ako veľmi ho ľúbi. Bol stopercentný. Vo všetkom, – Priťahuješ len samých kreténov, – hovorievala jej babka.

Existuje vôbec sterilne čistý vzťah? Alebo mala jej stará matka pravdu a bola odsúdená prejsť celý život? Utiakala sa do svojej práce. Tá ju naplňala. Čiastočne. Zviera vycíti chorú myseľ a predstieranie. Chodievala doškriabaná, pohryzená a oslintaná. Začali sa jej báť.

Po dvoch mesiacoch dala do vabanku dôstojnosť i pýchu a šla ku svokrovcom. Ako vždy boli odmeraní a falošne priateľskí. Bavili sa s ňou ako cez plot, nikdy neprekročili tú pomyselnú červenú líniu.

– Robko je len prepracovaný. Hovoril nám o tom vašom probléme. To sa vyrieši. Teraz je toho na neho priveľa, – začala svokra, sediac ako vždy s perfektno vyrovnaným chrbtom.

– Aký problém? Rozprávali sme sa o dieťati. Tak aký problém? – zvýšila hlas, no v skutočnosti revala.

– Nemyslela som to tak... ste predsa ešte mladí. Časom zmení názor. Určite. Kam sa ponáhľať?

Samé kecy. Mala dojem, že sedí u nejakej psychošky. Svokor reagoval len na pol ucha, lebo na druhom mal mobil a pokojne si vybavoval svoje kšefty. Jeho naštrbená tvár a uhýbajúci pohľad ju uistovali v tom, že má v riti jej ženské lamenácie. Alebo nie? Napokon len čosi zahundral a zmizol ako smrad.

– Tak vám to spolu ladilo. Bol šťastný a spokojný. Načo zbytočne niečo meniť? Poznám ho... trápi sa, – a recitovala typické materské ovácie. Tie, ktoré jej upierali. Nakoniec to ukončila kávou a zmenou témy na dôležitejšiu. Na politiku.

– Ja ti seriem na to, – pomyslela si, vliala do seba horúcu kávu a s popáleným jazykom sa porúčala. – To mi je teda spoločnosť. Vysoká násobilka primitivizmu a arogancie. Oni necítia. Len sú cítiť. Pár dní sa potulovala po ich byte a rozmýšľala, do akej skurvenej famílie sa to vydala. Róbert prišiel domov, sotva prehovoril slova, zavrel sa v pracovni a ťukal do klávesnice, akoby musel. Mal náskok vo flegme oproti nej. Ona bola rozhádzaná a stále zamilovaná.

– Ahoj, – vošla po zaklopaní do pracovne.

Chcela ho nahnevať s negližé, ktoré ho privádzalo vždy do šialenstva. Povedala si, že ho

zvedie. Strhol sa a prudko vstal. Chvíľu na ňu pozeral ako na niečo, k čomu pozabudli pribaliť návod. Prehltla. Vsadila na seba a zbrane, ktoré vždy muža odzbrojili od mozgových funkcií, aby reakcie presunuli do slabín. S penisom sa ľahšie dohovoriš. No to, čo uvidela v jeho očiach, bol strach a pohoršenie. Nie, odpor! Cúvol pred ňou ako pred jedovatou kobrou. Menil farby, zatiaľ čo sa k nemu odhodlane približovala.

– Robi... prepáč mi to, – zašepkala a žiadosti-vo ho objala.

Na krátky okamih stuhol a kým klzala rukou po jeho drieku a rozpaľovala svoju túžbu, on ju začal bozkávať na krku. Jeho horúci jazyk bol ako žihadlo, cítila ho hlboko vo vnútri. Bolo to krásne živočíšne a prirodzené, podlamovali sa jej nohy, a tak začala hľadať jeho pery. Váhavo jej opätoval bozk, pohrával sa s jazykom, nežne a opatrne. Zapálila sa a úplne podľahla tomu hladu po jeho objatiach. Zadychčane sa na neho tlačila a dožadovala sa holej pokožky. Vybičovaná vzrušením do krajnosti ho tlačila k stolu a snažila sa vyzliecť ho. Trhala ním ako handrou a hrešila, vydráždená do nepríčetnosti. Nebránil sa, no ani jej nepomáhal. Jeho bozky boli čoraz suchšie a skúpejšie.

– Pomiluj ma... prosím, – zakňučala mu pri tvári a hrýzla pery, – veľmi ťa chcem... ľúbim ťa, – zobronila, dobýjajúc sa k jeho nahému telu.

– Dost! Prestaň! – odsotil ju, keď sa jej koneč-